

A Böszörményi Körútfutók 2016-os versenyeredményei

Doni Hősök Emléktúra 2016. január 28-29-30.

VI. Rotary Futófesztivál

Délibáb félmaraton 2016.06.25.

Biciklivel hét határon át

Nagyerdei terep maraton

IX. Zagyvamenti maraton

Doni Hősök Emléktúra 2016. január 28-29-30.

Különös élményben volt részem január végén, hiszen részt vehettem a debreceni Bocskai Huszárezred által szervezett Doni Hősök Emléktúráján, köszönhetően az ott dolgozó és szolgálatot teljesítő személyeknek: Vastag Györgynek, Garda Árpádnak és Toka Zsoltnak.

A túra résztvevői voltak a Kratochwill Károly Katonai Középiskola növendékei /kb. 45 fő/, a korabeli Hagyományőrzők Csoportja, a Bocskai Huszárezred hivatásos katonái, a Szentendrei Altiszti Képző Intézet hallgatói, a szolnoki Repülőalakulat két csoportja, valamint rajtam kívül még egy „civil” személy, összesen 82 fő. Menetközbeni beszélgetések során derült ki, hogy az Ezredes Úr rendkívül nagy tudású, három nyelven beszélő, tapasztalt katonatiszt. A századból már többen is szolgáltak külföldön: Afganisztánban, Boszniában. Meséltek élményeikről. Egyikül beszámolt amerikai tanulmányairól.

A túra a debreceni Kossuth Laktanyából indult - az ünnepélyes búcsúztatást követően - Lippai Péter ezredes Úr vezetésével. Lakott területeken belül a század vezényszóra menetelt.

Az útvonal a Sámsoni út végén lévő volt Menekült tábor mellett vezetett. Ott balra kanyarodtunk a Dombos tanya irányába, majd a Hadházhoz tartozó Fényes telepen áthaladva értük el első napi úti célunkat: Hajdúhadház központját. A néhány hete átadott Bocskai István Kétnyelvű Általános Iskolába mentünk, ahol a tornateremben elfoglaltuk a szálláshelyünket. Itt a hivatásos katonák rendhagyó történelemórát tartottak az iskola diákjai részére a katonai életről, bemutatták kézi fegyvereiket. Este a fáklyás felvonulást követően a II. világháborús emlékműnél mintegy félórás megemlékezésre került sor. Az ünnepség után az iskolában terített asztal várta a századot a helyiek jóvoltából. Takarodó este tíz órakor volt.

Másnap a korai ébresztőt és a reggelit követően fél nyolckor kellett az iskola udvarán kettes oszlopban sorakozni, ahol a napi feladatokat ismertették, majd útnak indultunk Hajdúböszörmény felé. Az előző naphoz hasonlóan most is kb. óránként negyedórás pihenőidőt tartottunk. A tervezetthez képest így is sokkal hamarabb érkezünk Böszörménybe. A Bocskai István Általános Iskolába mentünk a szálláshelyünk elfoglalására, ahol még tartott a testnevelési óra. A II. világháborús Román Hősi Emlékmű megkoszorúzásával kezdődtek meg a helyi megemlékezések. Itt is volt az Iskolában rendhagyó történelem óra, nagy érdeklődés mellett, mivel a

gyerekeken kívül szülők és tanárok is részt vettek. A Sillye Gábor Művelődési Ház mögötti II. világháborús Emlékműnél a megemlékezésen és a koszorúzáson a város vezetőin kívül a lakosság is szép számban jelent meg.

A túra résztvevőit a Városháza Báthori Gábor termében fogadta Fórizs László alpolgármester egy rendkívül bőséges svédasztalos vacsorával. Én néhány óras kimenőt kértem Toka Zsolt százados Úrtól. A takarodóra visszaérve a feleségem által frissen sütött pogácsával leptem meg az emléktúra résztvevőit.

A harmadik nap az Önkormányzat konyháján reggeliztünk. Ezen a napon kellett legtöbbet gyalogolnunk kb. 25 km-t. Ekkor már több diáknál jelentkeztek a fáradtság jelei, és a nem megfelelő bakancs választásának következményei, emiatt néhányan a kísérő tehergépkocsira felültek. Hajdúdorogon a várostáblánál fogadott bennünket Csige Tamás polgármester Úr, aki velünk gyalogolt a megemlékezés helyszínére. A hivatalos ünnepség után a helyi Művelődési Központban zsíros kenyér partin vettünk részt. Elindultunk Hajdúnánás felé, a dorogi polgármester ismét gyalogosan kísért bennünket Hajdúdorog határáig.

Hajdúnánást a kerékpárúton haladva értük el. Utunk során időnként katonadalokat énekeltek az Emléktúra résztvevői. A város szélén újabb pihenő következett, és elfogyasztottuk maradék ennivalónkat. Készült néhány csoportkép is. Az Ezredes Úr ismertette a nap hátralévő feladatait, pl. hogyan kell a záróünnepségen résztvevő miniszterhelyettest köszönteni, ha Ő üdvözl bennünket, de erről sajnos Ő megfeledkezett. A megemlékezés itt is méltó volt a történelmi múlthoz: díszőrség, ünnepi beszéd, koszorúzás. A város vezetői a Bocskai utcában lévő étteremben ízletes gulyáslevesssel vendégelték meg a fáradt katonákat. Ezt követően a Debrecenből megérkezett katonai buszokra szálltunk fel és indultunk haza. 65 km-rel a lábunkban és egy felejthetetlen élménnyel gazdagabban köszöntünk el egymástól.

Fekete Antal

VI. Rotary Futófesztivál

2016. március 20.

Nagy megtiszteltetésben lehet részem, hogy engem kért fel Anti bácsi a VI Rotary élménybeszámoló megírására.

Kérdeztem magamtól, hogy jövök én ahhoz, hogy én írjam meg a beszámolót a Körútfutók honlapjára. Nem is igazán ismer sok mindenki, nem beszélhetek nagy régi futómúltról. Egy pár éve kerültem olyan helyzetbe, hogy megfogadtam, ha ezen túl leszek, el kezdek futni hisz zuhanó repülőn és az intenzív osztályon nincs ateista ember (azt nem fogadhattam meg, hogy meg tanulok hegedülni hisz arra egy csöppnyi esély sincs). Tehát elkezdtem futni, de csak kizárólag terepen, viszem a kutyámat és hajrá! Ez idáig 3 félmaratont futottam és mindet terepen, erdőben. De viszont a téli edzéseket csak aszfalton tudom folytatni, szerintem az elmúlt télen az idő kegyes volt hozzám és az edzőtársam Bakó Anti, így sikerült minden edzést megtartani.

Tehát ezen felbuzdulva elhatároztam, indulok egy aszfalt versenyen is. A Rotary bizonyult kézenfekvőnek. Kicsit féltem a hosszú aszfalttól, de a Körútfutók elhívtak egy laza futásra január végén, ami lehet, hogy laza, de 26 kilométer lett belőle. Ha ezt kibírtam, akkor indulhatunk, másnap neveztem. A felkészülést a megszokott heti 3 alkalommal folytattam.

A verseny napján a feleségem kísért el. Odaérve az első ismerős Tóth Julcsi volt, akivel találkoztam és utána a többi böszörményi futóval sorban és nem maradhatott el a „HAJRÁ” biztatás sem. Megdöbbenve láttam elindult a verseny, Istenem valamit elnéztem? De az a jótékonysági verseny volt. Megkerestem a rajtcsomag átvétel helyét és sorba álltam. Nevezésem rendben volt, viszont a rajtszámom eltűnt, senki nem találta. Újra neveztek és kaptam egy másik számot. Ennyi izgalom és sok ismerőssel való találkozás után kezdem a melegítést. Mentem a rekortán is, bevallom nem bánom, hogy nem rakták bele a versenybe. Melegíteni jó volt rajta. A rajt előtt találkoztam Bíró Sanyival, aki most nem indult, de a fényképezőgépét most is hozta magával. (köszí Sanyi a sok képet) A rajtrácson össze futottam Varga Lacival is. Lacival a versenyek előtt megalapozzuk a verseny hangulatát és megbeszéljük a stratégiánkat is a cél: 1:40:00 alatt kell lennünk.

Laci a beszélásaival oldja a hangulatot és RAJT. Lehet, hogy egy kicsit várni kellett volna a mi rajtunkkal, mert hamar torlódás alakult ki a pályán. Volt, aki cipőfűzőt kötött a tömeg közepén, csak vagy 10-en buktunk át rajta majdnem. Láttam az állandóan posztoló

futókat és ismeretlen arcokat is. Ez azt jelenti, hogy azok is futnak, akik nem teszik fel a közösségi oldalra minden mozzanatukat. Nagy élmény volt a stadionon belüli futás, engem nem igazán érdekel a foci, de ez akkor is nagy élmény volt. Az első kör végén megdöbbenve láttam az időt hát „ez nem lesz jó eredmény” gondoltam. Tehát belehúztam, de hamar rá jöttem az az idő a kerekas székes versenyzők indulási ideje volt. Tehát nyugi, nézzem a saját órámat. A második körön a fiatal titán Nyéki Zoli húzott el mellettem. Ismét felszívtam magam és futás. Forgács Imi biztatása volt az utolsó löket. Beértem! Az eredmény: 1:34:46 a kitűzött cél teljesítve. A koromnál fogva az idén másik korosztályba kerültem 41-50 ezek igazán elvakult sportolók ez az eredmény alsóbb korosztályba jobb helyezést jelentett volna. Kemény verseny szezonnak nézünk elé.

Tetszett a verseny, és a szervesésben sem volt hiány. Tényleg gyorsabban lehet futni aszfalton, de az én pályám a terep marad!

Böszörményi futók: 10,5 km-en: Bajkán János, Bagoly Szilvia, Szabóné Ökrös Réka, Vargáné Kathi Judit, Tóth Julianna.

21 km-en: Bajkánné Balogh Marianna, Forgácsné Bertalan Szilvia, Forgács Imre, Hegedűs Sándor, Nyéki Zoltán, Szekeres Sándor, Varga László, Vajda Nóra és Ifj Torma Albert és váltóban Dr Szabó Andrea.

Mindenkinek gratulálok a sikeres teljesítéshez!

Üdvözlettel: Szekeres Sándor

Délibáb félmaraton 2016.06.25.

Úgy gondolom, hogy nem csak a sikerekről kell beszámolni, meg kell osztani a sikertelenségeket is. **Hisz ami nem öl meg az megerősít.**

Neveztem és indultam a Délibáb félmaratonon, ami nem várt és még számomra nem tapasztalt eredménnyel zárult.

Az előző években indultam már a Hortobágyon volt meleg, szakadó eső, de célba értem. Ebben az évben megpróbáltam a félmaratont. Az előrejelzések kánikulát jeleztek, de ez nem riasztott el úgy gondoltam, bírom a meleget hisz előtte lévő hetekben nagyképűsködtem Szabó Andinak, nekem a meleg nem számít. Most számított, rajtnál 38 0C, a pályán melegebb. Az első kör végén már éreztem ez kemény lesz, valami nincs rendben, ami a második körben le is vett a lábamról. Nem volt se erőm, se akaratom, fejben szétestem és feladtam, úgy gondoltam inkább magam jövök le a pályáról, mintsem le kelljen hozni, hisz a családomat nagyon megijesztettem volna.

Lehetne itt sorolni a ki fogásokat, de fölösleges (sokat ebédeltem, meleg volt, nem tiszteltem a pusztát stb.)

Gratulálok a célba érőknek: Áfra Andi, Szabó Zsolt.

Azért ez még nincs lejátszva, jövőre, ha tehetem, ott leszek, és ismét megpróbálom!!

Katonka Pali szavaival élve: „ van egy lejátszatlan meccsem a Hortobággal”

Üdvözlettel: Szekeres Sándor

Biciklivel hét határon át

Bevezetés

Immár huszadik éve, hogy minden nyáron hosszabb-rövidebb időre (7-14 nap között) biciklitúrákat teszek, többnyire egymagam. Összeszámoltam: eddig 13 országban voltam már (ez a mostani út végére 15-re növekedett).

Az évek során meglehetősen nagy tapasztalatra tettem szert, ismerem teljesítőképességemet, mire van szüksége a szervezetemnek. Sok problémát megoldottam egyedül, de persze mindig keletkeztek újak is. Az egyedüllétnek megvannak az előnyei: csak a saját gondjaimmal kell foglalkozni, vitatkozni és összeveszni az úton csak magammal tudok. Ha úgy tetszik önfejlődésem részét jelentik ezek az utak. Ugyanakkor hátránya, hogy az élmények csak az én tudatomban léteznek, mások számára nem biztos, hogy érdekesek.

Nagyon szeretek évente a természet részévé válni, azzal „feküdni és kelni”, hallgatni a neszeket, a zörejeket, a madarak csicsergését. Egyáltalán nem félek, ezek a hangok már ismerősök nekem. Megtanultam a „rejtőzködést” is, úgy el tudok bújni, hogy szinte észre sem lehet venni.

Kicsit hasonlónak érzem magam, mint az újkori jezsuiták, akiket arra készítettek fel, hogy idegen környezetben, gyakran más földrészeken, akár magukra hagyatva képesek legyenek megoldani a problémát, olyat is, amire esetleg nem számítottak.

Minden évben ez egyfajta „seregszemle”, sok hasonszőrű útitárssal találkozom, akikkel ismeretlenül is ismerősként köszöntjük egymást, és örülünk annak, hogy itt vagyunk.

Egész évben erre készülök lelkiekben újra és újra, s teljesítése után minden út egy évig tartó élményt és energiát ad nekem.

Immár 46 évesen jó erőfelmérés is a túra: minden évben „tesztelem” magam, milyen lelki és fizikai állapotban vagyok. Úgy gondolom még jó pár évig tudom folytatni ezen tevékenységemet.

Egyre kevésbé vonz az azonban, hogy megírjam élményeimet, hiszen ezek annyira személyesek, néha úgy gondolom, hogy csak énám tartoznak. Amiért mégis megteszem az az, hogy esetleg ötleteket adhatok másoknak, akik szeretnének hasonlókat teljesíteni és szeretnék tudni milyen nehézségek várhatnak rájuk az úton. Lehet teljesíteni mindezt másnak is, nemcsak egyedül, ha úgy tetszik, esetleg társasággal.

Idén azt terveztem, hogy Hajdúböszörményből indulva, nyugat felé haladva, Szlovéniánál lépem át a határt, Ausztria, Olaszország, Svájc, Liechtenstein, Németország, Szlovákia majd ismét Magyarország következik. A kb. 2200 km-re 14 napot szántam.

Hercules típusú trekking biciklimet Juhász Imre rakta rendbe az út előtt. Két új külső, bovdenek, fékek kerültek felszerelésre.

	
Ilyen típusú kerékpárral tettem meg az utat	A kerekeket Juhász Imre tavaly új küllőkkel látta el

Mobil „okos” telefonommal már korábban gondok voltak, ehhez csak egy adalék: az úton jöttem rá, hogy a telefonkönyv alapján több embert is felhívott, illetve csak megcsörgetett. Így volt ez Imrével is, akit délelőtt hívogatót, én meg nem tudtam neki megmagyarázni, hogy nem én voltam. Attól tartottam, hogy azt hiszi, azért hívogatom, mert sürgetem a biciklijavítást. Hazajövetelem után tisztáztuk a problémát.

Már az út előtt elhatároztam, hogy nyugodt maradok végig és azzal fogom vigasztalni magam, hogy bármi is történik velem, meg tudom oldani a problémát, az utólag úgyis megszépül, majd örömmel fog eltölteni.

Minden évben vívodom magammal, hogy mi legyen az úticsomagom része, csak olyanokat vigyek, amelyekre feltétlenül szükségem lesz, ugyanakkor ne hagyjak itthon semmit ami kell.

Idén a következő dolgokat pakoltam be, ez lett a „teljes menetszerelés”:

Élelem: 1 kg kenyér, 70 dkg füstölt tokaszalonna, 2 nagy vagdalthús, 4 olajos hal, 1 babfőzelék kolbásszal, 1 töltött káposzta, 2 doboz vitamin pezsgőtabletta (multi és magnézium), 4 kulacs (ebből kettő termosz), evőeszközök, só

Ruházat: 2 db biciklis nadrág, 2 db biciklis póló, 2 db pulóver, 2db hosszú nadrág, 1 télisapka, 1 télikesztyű, 1 esőkabát, 1 bicikliskesztyű, 2 télizokni, szanda és egy zárt cipő

Kerékpáralkatrész: bicikliskulcsok, csavarok, pumpa, 3 db belső gumi

Hálóeszközök: 1db Rocktrail nyári egy személyes sátor + egy dómsátor külső része, 2 db hálózsák, 1 db laticel

Gyógyszerek: láz és fájdalomcsillapító, kötszer

Okostelefon, készpénz (forint és euró), térképek (Magyarország, Ausztria, Svájc, Dél-Németország), jegyzetfüzet, biciklisszemüvegek (fehér és sárga üveggel)

Összesen kb. 20 kg.

A Futkosó nevű kocsmában, Szabó Sanyival, a spártai hőssel

Fekete Antal, Szilágyi Endre és jómagam.

Első nap

2016 július 7. Csütörtök

Hajdúböszörmény-Jászapáti 159 km

Hajnalban keltem, szokás szerint. A szokásokkal ellentétben viszont izgalmat egyáltalán nem éreztem, hiszen most olyan irányba és úton terveztem menni, aminek a 80%-át már ismertem. Kényelmesen megreggeliztem, lefotóztam a felmálházott biciklit és elindultam Balmazújváros felé. Gondoltam rá, hogy Forgács Iminél a Futkosóban megiszok egy kávét, de nem állt ott az autója, így tudtam, hogy ma nem dolgozik.

Az ilyen kirándulásokkor először is meg kell szokni a felmálházott bicikli vezetését, hiszen ekkora csomaggal általában évente egyszer szoktam csak menni. Rájöttem arra, hogy inkább kicsit több időt kell szánni a pakolásra, a gumipókokkal történő összeszerelésre, fontos, hogy stabilan álljon, ne libegjen, csússzon és egész úton ehhez az alapelvhez kell ragaszkodnom.

Nem igazán szeretem az Alföldet, hiába alföldi vagyok, alig várom, hogy elérjem a Dunát, igazából a hegyekben jobban érzem magam.

Tiszacsegéig jól ment a bicikli, akkor vettem észre, hogy a fék fog hátul.

Elfogott a kétségbeesés, hogy már az út elején ilyen gondom van. Mindent lepakoltam, megvizsgáltam, hogy nem hajlott-e el a kerék, de nem láttam semmit, kicsit kijebb vettem a fékpofákat, de akkor nem fogott olyan jól. Rájöttem arra, hogy akkor fog a fék csak indokolatlanul, ha a csomag és én is rajta vagyok.

Visszaállítottam az eredeti pozícióba, úgy voltam vele, hogy hamar le fog kopni. Így is történt. Tiszacsegétől szinte végig szembejött, ugyanakkor nem túlságosan meleg. A Tisza tavat Tiszafüred felől kerültem Kisköre irányába. A szeles idő miatt nem sok strandolóval találkoztam, csak

két rendőr sétálgatott a parton peckesen.

Nyugati irányban mindig a Tisza-tó felé tekerek

Heves település után kaptam defektet. Amikor kicseréltem a belsőt, vettem észre, hogy nem jó méretű pótbelsőket hoztam magammal és hogy három lyukat is kaptam egyszerre. Ekkora malőr! Elhatároztam, hogy nem megyek tovább, olyan helyen szállok meg, ahol belsőt is tudok venni. Így esett a választás a Jászapáti Termálfürdő kempingjére. Ismertem ezt a helyet, szálltam már meg egy alkalommal, akkor fürödtem is. Most későn érkeztem, a fürdőrész bezárt, a biztonsági őrral találkoztam, aki annyit mondott sátrazzak le nyugodtan, majd reggel lesz pénztár, akkor rendezem a számlát. Érdekes, hogy kétszer is megkérdezte a nevem, de arra nem volt kíváncsi, hogy honnan jöttem. Megpróbáltam még a belsővel kezdeni valamit, de a három lyukas belsőt, csak annyira ragasztottam meg, hogy nem eresztett le hamar. Este a büfében üldögéltem sós mogyorót eszegettem, a büfésnek elmondtam, hogy hova készülök, arra volt kíváncsi, hogy fogok átmenni az alagutakon és nem lesz-e nagy a forgalom. Elmondtam neki, hogy bicikliutakon fogok tekerni, ebből összefüggő hálózat van, nem nagyon akart hinni nekem, teljesen tájékozatlan volt ebben a témában.

A jászapáti kemping bejárata

A kemping területe

2. nap

2016 július 8. Péntek

Jászapáti-Dunavecse 147 km

Az éjszaka kiválóan aludtam, a biztonsági őr megjegyezte, hogy egyszer sem jöttem elő a sátorból. Ő a váltást várta én a recepcióst. Elmondta, hogy eredetileg katonatiszt volt, nem gondolta, hogy biztonsági őr lesz belőle. Én meg közöltem, hogy a honvédségnél dolgozom. Erre nem szólt semmit. A recepcióst megjött, karszalagot akart adni rám, azt hitte a fürdőbe jöttem, aztán tisztáztuk a félreértést és kifizettem a szállást. Útba igazított, hogy merre van a biciklisbolt, a biztonsági őr váltása is megérkezett.

Készítettem fotót a kempingről.

Könnyen megtaláltam a boltot, de várnom kellett a nyitásig. Három belsőt vettem, magamhoz képest későn indultam el.

Tápióbicskén a az 1849-es emlékműnél fotóztam, magamat is le akartam venni, de az autós, akit erre meg szerettem volna kérni, hirtelen elhajtott.

Tápióbicskei emlékmű (Így szerettem volna én is lefotóztatni magam)

Ennél a hídnál folyt a nagy csata

Albertirsa előtt a Gödöllői dombság részeként van egy kb. 12 km-es szakasz, amely félig köves, félig földút, nagyon rossz minőségű, de ez a legrövidebb és ebbe az irányba lehet átvágni a legkönnyebben a 4-es főúton, az autópályán és a vasúton, úgyhogy most is erre mentem. Olyan száraz homok volt most, hogy néhány helyen le kellett szállnom, mert elástam magam. Hatalmas teherautók is jártak ekkor, forró aszfaltot szállítottak.

Egy tanyára betérve pompás hideg kútvizet ittam.

A városban épült egy hatalmas ásványvíz palackozó az utóbbi években, még a rokonomhoz vezető utat is elfoglalták, láttam én, hogy behajtani tilos, de nem vettem figyelembe. Meg is állított a biztonsági őr azzal, hogy hova megyek. Elmondtam neki, hogy csak ezt az utat ismerem a rokonhoz, had menjek át. Átengedett. Sajnos azonban a rokon nem volt otthon, így csak a ház körüli meggyfák gyümölcsseit eszegettem.

Az albertirsai ásványvíz

Ezen a részen lakik az egyik rokon Albertirsán

Egyébként egész úton gyümölcsigényemet a meggy, a vadszilva, a szeder és a sárgabarack enyhítette, mindent megtaláltam az út mellett. Úgy fogtam fel ezt, mint egyfajta frissítést. Az a helyzet, hogy ismerve az út egy részét bizonyos helyeken eleve számítottam már ezekre.

Melegebb volt, mint tegnap, de nem volt olyan erős a szembeszél. Folyamatosan hűtöttem magamat a kutaknál, általában végigöntöttem magam fejtől lefelé néhány kulacs vízzel, a ruhám és a szandám is vizes lett, de jól esett.

A Kunsági Nemzeti Park bár az Alföldön van, a kedvenceim közé tartozik: kis forgalom, szinte érintetlen táj, viszonylag jó utak.

A telefonom rohamosan merült, ezért az egyik kocsmában feltöltöttem valamelyest és elhatároztam, hogy csak akkor kapcsolom be, ha fotót készítek. Akkor meglátom, hogy ki keresett. Ha fontos, visszahívom. Nem akartam az úton a telefonálgatással foglalkozni. Tudatosan távolabb akartam helyezni magamat a civilizációs dologtól.

Tassnál lementem a Duna partra, de a töltésen a táblákkal ellentétben nincs valódi bicikliút, csak egy keskeny vájat a földön, amelyen szoktak néhányan biciklizni. Sőt az se mindenütt. Így az első alkalommal lejöttem a töltésről, visszamentem a műútra.

Este Dunavecséig értem, a Duna parton van egy szép kis parkos rész, itt is aludtam már egyszer, most is itt vertem fel a sátrat. Sok volt a szúnyog, alig vártam, hogy bebújhassak a sátorba.

Dunavecse: kerékpárút a gáton

Dunavecsei híd

3. nap

2016 július 9. Szombat

Dunavecse-Bélatelep 169 km.

Korán keltem, átmentem az autópálya hídon (van rajta a biciklisek számára elkerített rész, fotót is készítettem róla), utána keresztül Dunaújvároson, majd Sárbogárd felé. A telefonom, bár alig használtam, gyakorlatilag lemerült. Innentől kezdve lemondtam arról, hogy használjam a továbbiakban. Elhatároztam, hogy a képeket jobb híján az internetről fogom leszedni. Úgyhogy ami kép van illusztrációként beszámolómban, azokat nem én készítettem, de itt jártam, ezeket láttam.

Balatonvilágosnál értem el a déli partot és ott haladtam végig. Még annyi volt a telefonomban, hogy hazaszóltam, hogy gondjaim vannak vele, lehet, hogy nem fognak tudni elérni. Ettem egy spagettit.

Délelőtt felhős-szeles, délután viszont meleg-szélmentes idő volt.

Fonyódligeten van egy hatalmas kemping, ott már többször aludtam, de most teljesen üres volt, csak a kapuban álltak őrök, akik azt mondták, hogy a tábor le van foglalva az Erzsébet programra. Érdekes: akkor miért nincs itt senki, gondoltam, hiszen korábban itt mindig nagy nyüzsgést láttam. Bélatelepet ajánlották.

Mentem tovább és valóban megtaláltam a kempinget, a recepciósné nehezen értette meg, hogy nem kocsival jöttem (azért még külön fizetni kellett volna), lesátraztam, a kempingben ettem egy babgulyást és megint a telefon töltésével vacakoltam.

Bélatelepi kemping

Elhelyezkedése a Balatonnál

4. nap

2016 július 10. Vasárnap

Bélatelep-Bad Radkersburg (Ausztria) 178 kmÉjszaka diszkó volt a kemping mellett kb. 2 óráig. Nem örültem neki, de viszonylag pihentnek éreztem magam reggel.

Beszélgettem egy zalaegerszegi pékkel aki elmondta, hogy hiába üdül, itt is minden éjszaka 2 órakor kel, mintha munkába menne. És várja, hogy megvilágosodjon és felkeljen a család.

Korán indultam, alig hagytam el a tábor, észrevettem, hogy valahol elhagytam a biciklis kesztyűmet, az őt visszaengedtem és megtaláltam. Innentől kezdve nem használtam, inkább elraktam. Észrevettem azt is, hogy a tenyereim és a talpaim a folyamatos vizes frissítés miatt feláztak,

úgyhogy változtatnom kellett a „vizezésen”. Lehúztam innentől kezdve a szandát locsoláskor.

Meleg volt az idő, Zalaegerszegen keresztül mentem. Egy bicikliúton haladtam a határ felé, Zalacsébnél futballpálya mellett vezet, locsolták a pályát, aláálltam az öntözőberendezésnek, jól esett. Egyébként ezt a frissítési lehetőséget már korábban is használtam.

Aztán jött a nyugati határvidék, szelíd dombokkal nagy erdőkkel, kis településekkel és kevés emberrel.

Az első napokban már összeszedtem legalább félnapi csúszást, de igyekeztem e miatt nem bántódni nagyon.

Őriszentpéternél mentem át Szlovéniába, nem láttam senkit, elértem Muraszombatot, majd a Mura mentén haladtam Ausztria felé. A szlovén-osztrák határon láttam határőröket, de nekem nem kellett leszállnom a bicikliről, csak intettek, hogy menjek tovább. A Mura mentén sok volt a szúnyog és a pőcsik. Bad Radkersburgnál egy tó mellett aludtam egy mezőn.

Hodosi határátkelő Szlovénia felé

Bad Radkersburg mellett Ausztriában

2016 július 11. Hétfő

Bad Radkersburg-Neuhaus (Ausztria) 162km

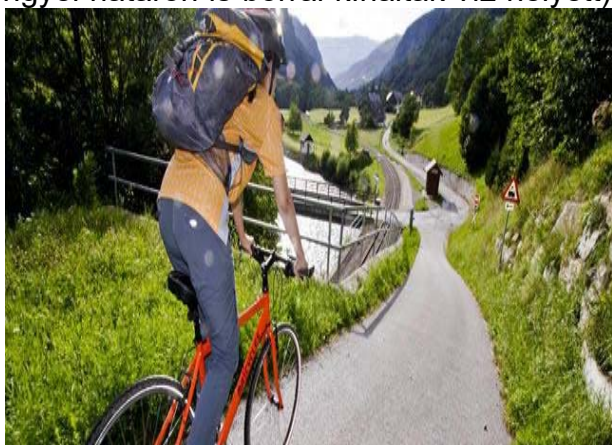
Reggel észrevettem, hogy valami nagyon összecsapkédta a vádlijaimat. Véraláfutásokat láttam, ilyet korábban még nem tapasztaltam. Ez egyébként egész úton megmaradt.

Innentől kezdve szinte teljesen a bicikliutakra hagytam. Ezek változatosak: van kiváló minőségű aszfalt, zúzott kavics, beton, térkő. Versenybiciklivel csak bizonyos szakaszokon ajánlatos menni. Én az úton több mountainbike-os tekerőt is láttam. Az eső pedig be tud mosni sarat az útra.

Az osztrákok nagyon jól megoldották a kereszteződéseket: biciklis aluljárókat, hidakat, alagutakat készítettek, akár a vasút, illetve az autópálya alatt is.

A Mura mentén haladtam, ez az egyik kedvenc bicikliutam, nagyon vadregényes, kanyargós, erdőkkel borított és ez az út visszavitt Szlovéniába, itt is határőr volt, de nem állított meg. Innentől volt eddig az első komoly kaptató, le is kellett szállnom egy résznél a bicikliről.

Nagyon meleg volt, Maribor előtt bementem egy házba vizet kérni. A tulajdonos fehér bort hozott. Egy hajtásra lehúztam a 3 decit, leginkább a Badacsonyi Szürkebarátra hasonlított. Aztán szódát ittam. Már többször is tapasztaltam, hogy rólunk magyarokról még mindig azt feltételezik, hogy borivók vagyunk (néhány évvel ezelőtt a szlovák-lengyel határon is borral kínáltak víz helyett), pedig változtunk már mi is.

Mura menti kerékpárúton

A kerékpárúton haladtam, de a fő cél a Dráva volt

Az autópálya építkezés miatt alig tudtam elérni Maribort.

Találkoztam egy cseh biciklissel, próbáltam vele beszélgetni, de nem nagyon volt kedve, tényleg csehül nézett ki.

Egy helyütt láttam egy biciklisbarát sörözőt, bementem a nagy melegben, nem akarták felfogni, hogy lehet ilyen időben tekeri.

Tudni kell, hogy a Dráva menti bicikliút Szlovéniában alig van elkülönítve a műúttól és a Drávában igen kevés helyen lehet fürödni- én is csak egy helyütt tudtam-, a meredek partoldal miatt és a folyó völgyében a meleg nagyon meg tud rekedni, kevés az árnyék.

Draa menti kerékpárút táblája

Az osztrák szakasz

Estére felállítottam mindkét sátozt, vagyis a dómsátor huzatját is felraktam. Úgy tapasztaltam, hogy valamivel melegebb, nem fúj át rajta a szél. Letértem az útról, egy óriásfenyves mellett sátraztam, hatalmas sziklák között kanyargott a Dráva, hallottam nem messze műúton zúgó autók hangját.

6. nap

2016 július 12. Kedd

Neuhaus-Weissenstein (Ausztria) 139 km

Éjszaka vadászok lőttek néhányat. Nem mozdultam, tudtam, akkor nem lehet baj, máskor is éltem már át ilyeneket. Visszamentem, megkerestem a helyes utat. Egy híd átvezetett a Dráván, nagy volt alattam a mélység. A természet részének éreztem magam.

A bicikliút hátránya az, hogy bevezet kisebb településekre, kanyarog, a műút egyenesebb, rövidebb, mégsem akartam letérni róla. Sok helyütt találtam tájékoztató leírásokat, frissítő kutakat, pihenő padokat. És egyre nagyobbak voltak a hegyek.

Dél előtt ugyanolyan meleg volt, mint korábban.

Klagenfurtnál találkoztam egy osztrák fiúval, aki azt mondta, hogy most két nap eső jön. Egy darabig velem jött és láttam rajta, hogy őszintén csodál ezért az útért.

Egész úton éreztem a jóindulatot, a barátságos hangulatot, köszöntek ismeretlenek sokszor előre nekem. Az osztrákok sokszor úgy üdvözlnek, hogy „szervusz”, ezért is éreztem úgy magam kicsit mintha otthon lennék. Felszerelésem a többiekhez képest a leggyengébbnek volt mondható, én úgy éreztem mégsem ez számít, egyfajta tisztelettel tekintenek rám. Még a nem biciklizők is rám köszöntek, főleg a kisebb településeken. A Duna mentén, Bécs felé közeledve ez már nem annyira jellemző.

A kertvárosi részben egy idős férfi locsolgatott, elkértem a slagot és jól lehűtöttem magam. Amikor látta, valósággal didergett. Aztán jöttek a felhők, hűlt a levegő- egyre feljebb haladtam a Dráva mentén- és hamarabb be kellett fejeznem a biciklizést, mert jött az eső is.

Felállítottam a sátrat, a vízerőmű mellett. Teljesen automata volt, a tetején út vezetett keresztül. Sétálgattam és ízleltem a hatalmas hegyek erejét. Egy szennyvíz szippantós kocsijárkált csak fel- alá, észrevettem, de tudtam, hogy nem lesz baj.

Hálósájkjaimat a következőképpen helyeztem el az úton: a nagyobbikat a laticel fölé, ezen feküdtem (fontosnak tartom, hogy alulról ne fázzak fel) és a kisebbikkel takaróztam.

A Dráva Weissensteinnél

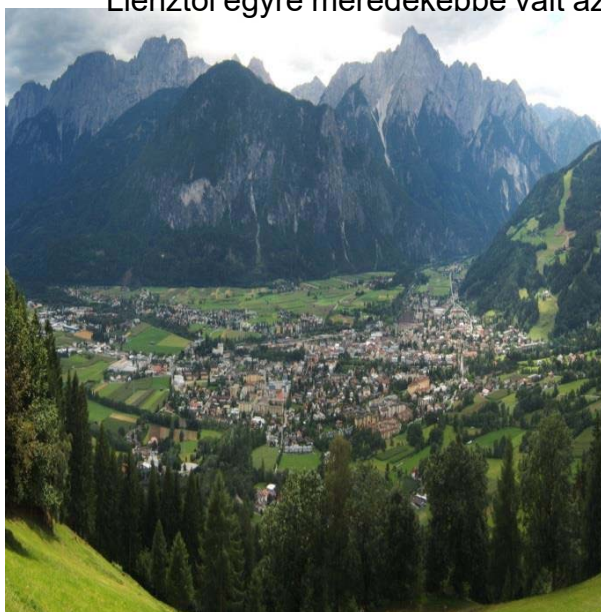
Weissenstein

7. nap 2016 július 13. Szerda Weissenstein-Dobbiaco (Olaszország) 156 km

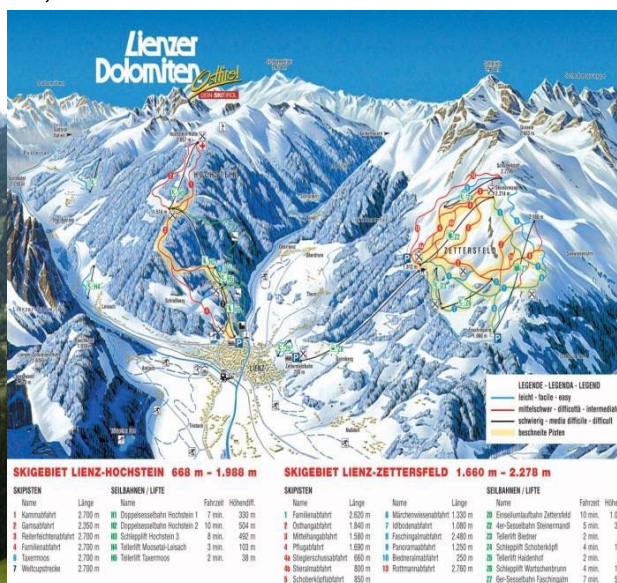
Reggelre elállt az eső, néhány órát szárazban tudtam tekerni. Aztán megszakításokkal egész nap folyamatosan esett.

Egy férfitől kértem útbaigazítást, aki tökéletes angolsággal igazított el. Találkoztam olaszokkal akik éppen Magyarországra, Budapestre tartottak. Egyébként állítólag a Dráva menti bicikliút a második legforgalmasabb Európában, ahhoz képest viszonylag kevés emberrel találkoztam. Rájöttem később arra, hogy nagy melegben, valamint esőben kevesen tekernek. Szünetet tartanak. Én viszont nem értem rá erre.

Lienztől egyre meredekebbé vált az út, lassan haladtam.

Lienz látképe

A lienzi dolomitok

Bicikliúton jöttem át Olaszországba, vagyis Dél-Tirolba. Sok helyütt láttam osztrák, illetve tiroli zászlókat, a feliratok kétnyelvűek voltak, de először németül és csak utána olaszul. Arra gondoltam, hogy mit szólnának ehhez a határainkon túl, a Kárpát-medencében. Olyan németes, illetve osztrákos volt itt minden.

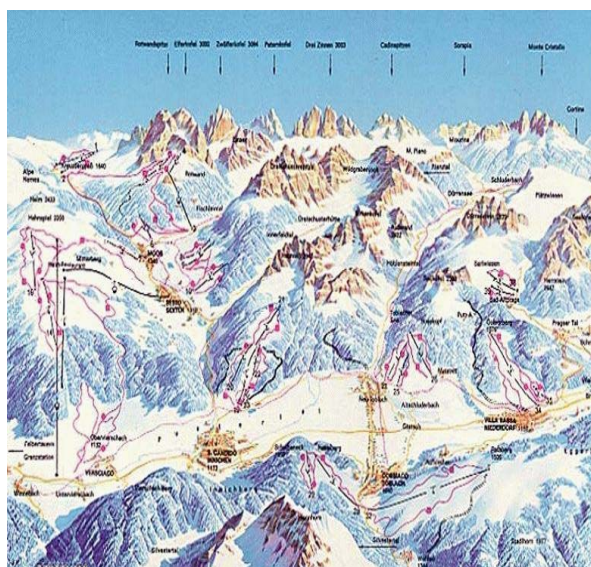
Gyönyörű kis patakokat, vízeséseket láttam, a kis tavacskákból halak úszkáltak. Itt rátértem a Rienza folyó medrére, azon folytattam az utamat. Egy helyütt le volt zárva a bicikliút, tönkre tette egy vízmosás, de valahogy átkínlódtam magam rajta. Egy vízesésből inni akartam, elvitte a kulacsomat a víz, de szerencsére lejjebb megakadt egy sziklánál és ki tudtam halászni. Ilyen részeken a különböző folyásokból már bátran iszom, tudom, hogy nem lehet semmi bajom tőlük.

Egy domboldalon, 2600-3000 méteres hegyek között egy méhészetnél sátraztam le. Az egész napos esőtől vizes volt minden, a méhek nyugodtnak tűntek.

Az éjszaka egyszer kijöttem a sátorból, mivel fáztam és mindent magamra szedtem. Cipőben és esőkabátban aludtam. Erős szél fújt, amely levitte a másik sátor külső részét, szerencsére nem ment el messzire.

Dobbiaco hegycsúcsai

Hegyek Dobbiaco körül

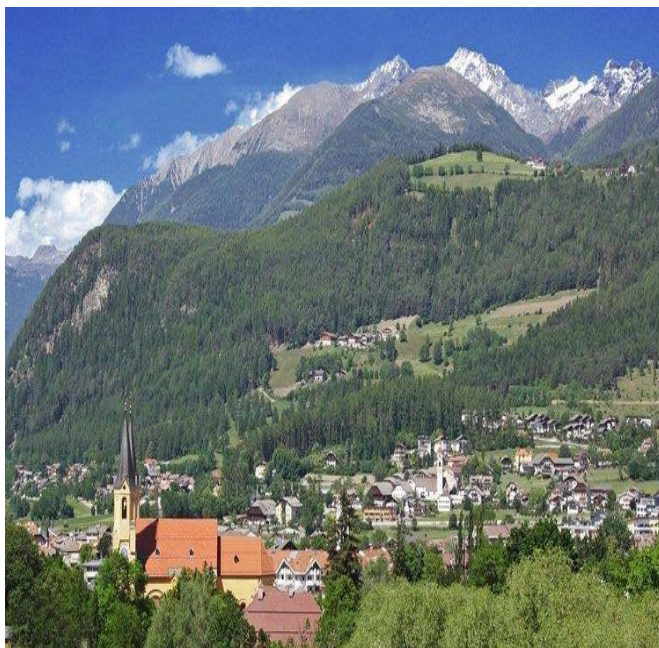
8. nap

2016 július 14. csütörtök

Dobbiaco-Brenner hágó (Olaszország) 124 km

Hajnatra, ahogy kivilágosodott döbbsentem rá arra, hogy a hegyekben immár mindenütt hó van. Az éjszaka is havazott. Nagyon megijedtem, az összes ruhával magamon elindultam a Brenner hágó felé. Út közben megcsúsztam, magamra rántottam a biciklit, szerencsére sem nekem, sem a biciklimnek nem lett baja. Jóval később vettem észre, hogy az addig a vázon hordott két biciklis szemüvegem elveszett. Valószínűleg ekkor hagytam ott az úton. Úgysem használtam, bár a bogárok ellen védelmet nyújtottak, de nem láttam úgy velük, mint rendszeren, ezért nem bánkódtam miatta.

Láttam csak biciklis vonatokat, melyek felvitték a magasba a bringákat és onnan ereszkedtek velük lefelé a nyugdíjasok vidáman.

Hegyek Dél-Tirolban, Brunico körül

Brunico erődje messziről látható

Lassan araszoltam. Ekkor már a hátsó fék alig fogott. Lepakoltam, valamennyire megjavítottam.

Esett az eső.

Találkoztam egy lengyel fiúval, hazafelé tartott, Olaszországban volt. Elmesélte, hogy nagyon meleg volt délen. Felváltva vezettünk. A nagyobb emelkedőknél ő leszállt, tolt a biciklit, ekkor megelőztem, de amikor felült, akkor gyorsabbnak bizonyult. Egy idő után, bőven a hágó teteje előtt láttam, hogy letáborozik, elvackolja magát. Itt elváltak útjaink. Én ugyanis továbbmentem. Az úton azt a szabályt állítottam fel magamnak, hogy minden nap fél 8-ig este tekerek, utána fél órán belül megfelelő sátorhelyet keresek. És ekkor még nem jött el a megfelelő idő. Mindenesetre irigyeltem a lengyelt, mert kiváló táborhelyet választott magának. Egy keskeny sáv vezetett be az erdőszél és a műút közé, szinte teljes takarásban. Tudtam, hogy itt nekem sem lesz könnyű jó táborhelyet találnom. A sziklás talajon elég nehéz volt a sátrat felállítanom.

Találkoztam két versenybringással, akik megnyugtattak, hogy jó irányba megyek, fáradtnak tűntek. Kiváló minőségű út vezetett fel a hágóhoz, biciklis emberrel már nem találkoztam, menet

közben láttam az autópályát, ahogy viaduktokon és alagutakon keresztül haladt a hágó teteje felé. Felülről erős szembeszelem volt. Óriás, nekem égig érő hegyek vettek körül. Több alkalommal is szóba elegyedtem helybeliekkel, akik rendkívül szívélyesek voltak, különösen, amikor németül szólaltam meg. Egy olasz némettől kaptam egy kulacsot ajándékba.

Este fél 8 pont a hágó tetejére esett, körülbelül 1400 méter magasságban, itt vertem tehát le a sátor. Erősen fújt a szél, az autópályán pedig zúgtak az autók.

A Brenner hágó útvonala

Az autópálya alatt haladt a bicikliút

Kiváló minőségű bicikliút

Ezen az alagúton is átmentem

Égig érő hegyek

Német felirat Olaszországban

9. nap

2016 július 15. Péntek

Brenner hágó-Rosenheim (Németország) 180 km.

Éjszaka ismét nagyon hideg volt. Megint magamra húztam mindent, ami volt, még az esőkabátot is felvettem. Kezdetben szép csillagosan ragyogott az ég, majd esni kezdett. Reggel ismét havasak voltak a hegyek és amiben aludtam, magamon hagytam, így ereszkedtem immár az osztrák oldalon lefelé.

Itt Innsbruckig nagyon kevés bicikliúttal találkoztam, illetve rávezetett a tábla a műútra. Az autósokkal semmi bajom nem volt, szintén lassan, óvatosan ereszkedtek.

Alig változott a hőmérséklet, a mindenütt hatalmas hófödte hegyek tetszettek, de legalább délig tartott, amíg kiolvadtam.

Ekkor már eldöntöttem, hogy Innsbrucknál az Inn mentén nem balra fordulok- ez lett volna Svájc felé- hanem jobbra Németország irányába, így legalább 200 km-rel lerövidül az út. Ekkor azonban azt is eldöntöttem, hogy jövőre újra megpróbálom és Innsbrucknál balra fogok fordulni.

Havas hegyek Innsbruck körül

Hamar megtaláltam az Inn folyót és a mellette levő bicikliutat. Ezen mentem végig át a határon Németországba. Az Inn áradt, úgy tűnt a meder csordultig tele van.

Az Innradweg három országon megy keresztül (Svájc, Ausztria, Németország)

Közvetlenül az Inn partján

Egy helyütt behajtani tilos táblát találtam egy bicikliúton, amely alagútba vezetett. Láttam is benne valami vizet, de nem vettem komolyan. Valójában ez egy lejtő volt, amely az esőtől megtelt. Át akartam hajtani rajta, de derékig ért, így le kellett szállnom, hogy át tudjam tolni. Alaposan megmerültem, vizes lett mindenem. Korábban mindent különféle nylonzacskókba tettem, de bizony ennek ellenére az útleveél, a telefon és a pénz is kapott a vízből. Később fizetésnél szégyenkeztem, hogy vizesek a bankók. És még hazajövet is azok voltak.

Egyébként melegebb időben szandában hajtottam, ha esett is az eső, nem bántam, ha alul áztam. Hidegebb időben felvettem a zárt cipőt, nyílonszatyorral, hogy ne ázzon el a lábfejem, persze a lábszáram így is vizes lett. A lényeg az volt, hogy a hátam ne ázzon és esőben sem álltam meg, hanem folyamatosan mozogtam. Nem is lettem beteg egész úton.

Több helyütt láttam elektromos biciklitöltő állomásokat. A telefonommal vacakoltam még mindig, de csak azért, hogyha bekapcsolom, legalább haza tudjak szólalni. Egy alkalommal meg is próbáltam a telefonálást, de nem sikerült, nem engedett. Ekkor lemondtam a kapcsolatfelvételtől.

Egy svájci nyugdíjas ajándékba adott nekem egy vállra akasztható termoszt. Igazából nem volt rá szükségem, de elfogadtam az ajándékot. Így összesen hat kulaccsal jöttem haza.

Folyamatosan esett vagy borult volt az idő.

Találkoztam egy némettel, Svájcban volt St. Moritzban, hazafelé tartott. Tőlem idősebb lehetett, mégis otthagytott, igaz nem volt akkora csomagja, mint nekem. Panaszkodott, hogy nem tökéletes a biciklijé. Ekkor már az enyém is nyiszorgott több helyütt a tengelyeknél, gondolom a víz, vagy a sár szivároghatott be, amivel nem tudtam mit tenni, egész úton megmaradt. A láncot minden reggel olajoztam.

Az úton legalább 6 liter tejet ittam, ez olcsó volt mindenütt, én a 3,5%-os alpesi tejet

fogyasztottam, 1 litert egy húzásra. A boltok előtt, ahol lehúztam, láttam, hogy csodálkoznak az emberek.

Ittam olyan sört is, amire az volt ráírva, hogy gleccservízből készült.

Este vettem észre, hogy a derékig vízben merülés után a biciklistáska vízálló huzatja megmerült és több liter vizet húztam magammal az egész úton. Ez az iszapos víz a ruháim egy részét is sárossá tette.

Egy kajak-kenu telep mellett táboroztam le, közvetlenül az Inn mentén, hallottam a fiatalok hangját a táborban.

10. nap

2016 július 16. Szombat

Rosenheim-Simbach (Németország) 158 km

Reggel nagyon korán keltem, még szinte a sötétben pakoltam össze. Jól is ment a tekerés egészen addig, amíg el nem szakadt a hátsó váltóm bovdenje. Mivel szombat reggel volt, Wasserburgban hiába találtam két biciklisboltot is, elmondták, hogy nincs javítás. Többször is erősködtem, de erre azt mondták, hogy vegyek új biciklit, de nem javítanak.

Fejemben bizony megfordult, hogy otthagynom valahol a biciklit és fogok magamnak egy másikat, de mégis visszakoztam ettől a tettől, félve az esetleges következményektől.

Wasserburg az Inn kanyarulatánál

Wasserburg központja

Találkoztam egy zalaegerszegi magyarral. Először én szólítottam meg németül, erre angolul válaszolt, egy idő után kiderült, hogy mindketten magyarok vagyunk. Innsbruckig feljött vonattal, majd onnan tartott hazafelé. Útközben Gasthausokban szállt meg 30-50 euróért egy éjszaka. Előző éjszaka ő is Rosenheimben aludt. Alig akarta elhinni, hogy én vadkempingezek. Kértem, hogy segítsen megjavítani a biciklit, de ő sem értett hozzá. Egy ideig együtt tekertünk, de nekem az első váltóm sem működött rendesen, mellé hajigálta a láncot és le kellett szállnom felrakni. Minden emelkedőnél hátrányban voltam. Egy idő után otthagytam.

Gyakorlatilag egysebésséges lett a bringám. Elöl és hátul is a legkisebb fogas kereken volt, keresztben állt a lánc, a legrosszabb változat. Feltolult bennem az, amikor még Csepel női, váltó nélküli biciklivel jártam az országot és voltam a Tátrában is, és elhatároztam, hogyha így esett, hazamegyek egy sebességgel is.

Bajorország ezen részén több hatalmas elhagyott gazdasági épületet is láttam, bizony kellene a németeknek a munkaerő utánpótlás, akik tovább tudják művelni a területeket. Láttam tájékoztató táblát is, amely megmutatta, hogy az Inn mekkora területet foglalt el kiöntésekor.

Orosz származású mérnökkel találkoztam, aki Németországban telepedett le. Meséltem neki az ukrainai emlékeimről, nagyon tetszett neki.

Mivel a víz elmosta egyik helyütt a bicikliutat, felkényszerültem a gyorsforgalmi útra. Ehhez át kellett másznom a kerítésen és átraknom a biciklit. Hihetetlen, de a kb. 12 km-es szakaszon csak egyetlenegy autó dudált rám. Az első letérőnél kihajtottam. Rendőrök nem állítottak meg.

11. nap

2016 július 17. vasárnap

Simbach-Abwinden (Ausztria) 186 km

Hajnalban, sötétben indultam tovább. Alig vártam már, hogy elérjem az Inn torkolatát a Dunánál. Az Inn nagyon magasan volt, alig a töltés teteje alatt.

Az út előbb átvitt Ausztriába, Majd végül Passaunál mégis Németországban kötöttem ki. Egy francia autóstoppos mutatta meg nekem mobiltelefonján az utat. Nem akarta elhinni, hogy Bécs felé megyek.

Elértem a Donauradweget. A közhiedelemmel ellentétben nem teljes a bicikliút, többször kellett kompozni, mert vagy az egyik, vagy a másik parton véget ért. Ezek a kompolások 2-3-5 euróba kerültek. Ahhoz képest, hogy ez Európa legforgalmasabb bicikliútja, viszonylag kevés biciklissel találkoztam.

Ezt az utat jártam végig

Az út táblája

A Duna mentén egy óriási sellő szobornál megkért egy német, hogy fotózzam le, ahogy a sellőt ölelgeti. Megtettem, nagyon örült. Mondtam neki, hogy én magyar vagyok, erre azt mondta, hogy hallja a beszédemen.

Egész nap esett az eső, vagy felhős volt az ég. Egyik helyütt bajorokkal komplotam. Az egyiknek Smart biciklijé volt (a Mercedes cég készítette a svájciakkal), mintha a jövő században készült volna, mindenütt hajlítás, sehol egy hegesztés, félig elektromos, kapcsolókkal ellátva. Felvettem, hogy cseréljük el. Csak nevetett. Gondoltam rá, hogy megmondom neki, hogy be ne merje tenni a lábát Magyarországra ezzel a biciklivel, mert agyonütik, de aztán meggondoltam magam, mégsem járatom lefelé ennyire magunkat. Elhagytak, de mielőtt elindult az eső megálltak és betértek egy vendéglátóegységbe. Később már nem találkoztam velük.

Továbbra is csak egy sebességem volt.

12. nap

2016 július 18. hétfő

Abwinden- Bécs 216 km

Természetvédelmi területen sátraztam le. Hallottam, ahogy a nagyvadak (szarvas) jeleznek egymásnak, hogy idegen (ember) van itt. Ezt a vadászoktól tudom, hogy így történik. Éjszaka megint esett. Szerencsére hajnalban elállt.

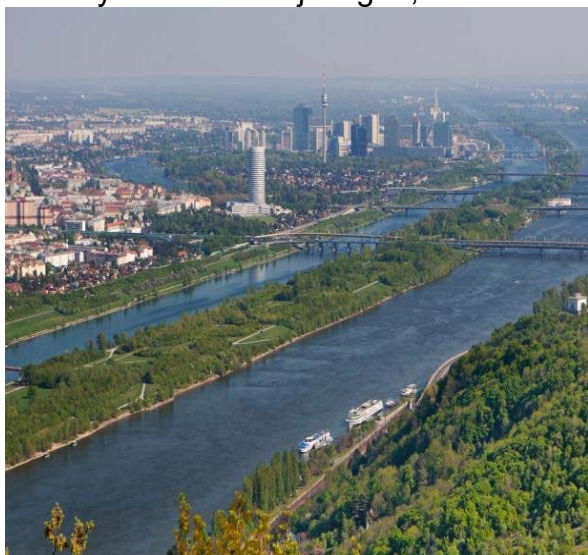
Egyetlen útitársaim a barna meztelencsigák voltak. Éjszaka ellepték a sátrat és bizony volt, hogy hajnalban nem szedtem le mindet és összecsomagoltam, s este szabadítottam ki őket megint.

Találkoztam egy olyan fekvő biciklissel, akinek a járműve burkolattal volt ellátva és esőben a vezető magára tudta húzni úgy, hogy nem ázott. Úgy nézett ki mint egy bob.

Dél előtt borús volt az idő, kétszer is esett, délután kisütött a nap és hirtelen meleg lett. A déli hegyoldalakon szőlőültetvényeket láttam, az út mentén sok barackot is találtam. Tovább akartam aznap még menni, Bécsét mindenképpen elhagyni, de nem ment.

A Duna Inselnél a parton sátraztam le, megismerkedtem bécsi egyetemistákkal, akik

különbéle húsokat sütögettek. Nem tudom, hogy látszott-e rajtam, hogy mennyire kívánom (csorgott- e a nyálam), mindenesetre rövidesen megkínáltak a sült hússal (csirke és disznó), amelyek jól estek, bár a fűszerezettségük nem olyan, mint a mienkké. Az egyetemisták között volt néger, kínai, indiai és arab féle is, de amikor származásuk felől érdeklődtem, mind osztráknak mondta magát. Ahogy idősödöm, egyre konzervatívabb vagyok, húzódozom az újításoktól, kezd egyre inkább rossz véleményem lenni az ifjúságról, de az osztrák egyetemisták kivételnek számítottak.

A sziget kiváló frissítési lehetőségeket kínál. Most ugyan nem fürödtem a Dunában, de érdemes kihasználni az alkalmat.

Donauinsel: a naturalistáknak is jut itt hely

Igazi szabadidő paradicsom

13. nap

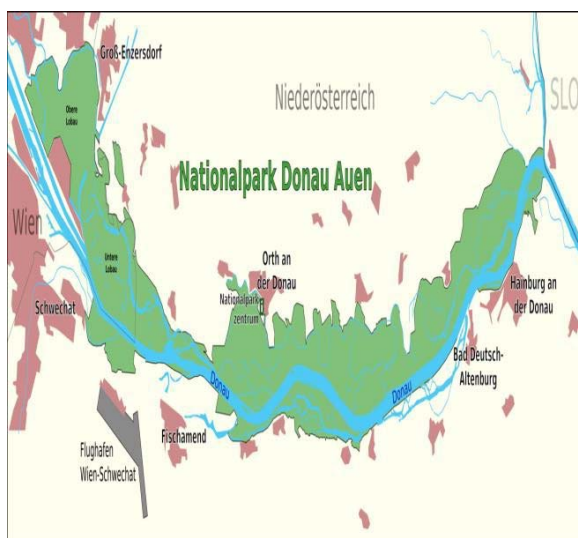
2016 július 19. kedd

Bécs-Győr (160 km)

Korán tekertem át a naturisták (FKK) területén, egyszerűen keresztülvezet rajtuk a bicikliút, a part üres volt, nem volt lenn a parton senki még.

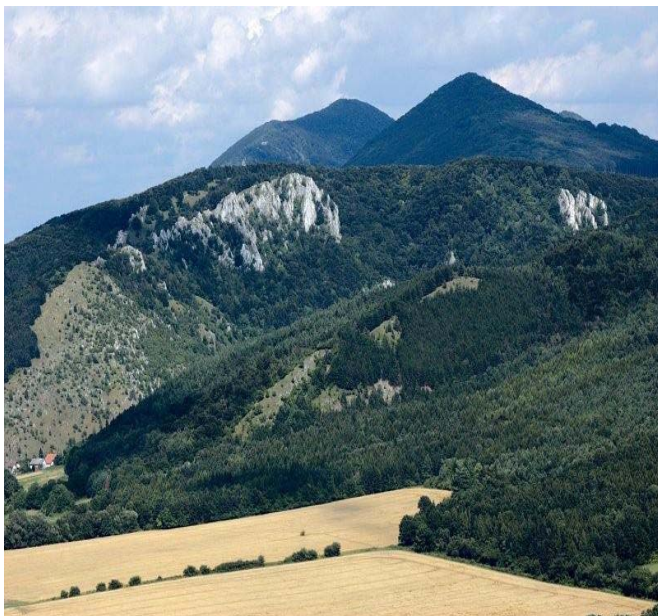
Meg kell jegyezzem, hogy kilométeróráim (kettő van felszerelve) a nagy esők ellenére is végig működtek, a kettő között annyi eltérés van, hogy az egyik kb. 140 km-enként 1 km-rel többet mér.

Reggel eleinte úgy volt, hogy lemegyek Keszthelyig. De a délelőtti folyamán kiderült, hogy ez képtelenség, nem tudom teljesíteni ezt a távot, kifutok az időből. Végigtekertem Bécsben, majd a bal oldali Duna parton érintetlen természetvédelmi területen keresztül, biciklissel alig találkozáva, végül a jobb oldalin át Pozsonyba és a Duna mellett Rajkáig. Határellenőrzés itt sincs.

Bécsről a Donau-Auen Nemzeti Parkon Szinte érintetlen természeti környezet keresztül vezet a bicikliút

Nagyon megörültem, amikor megláttam a Kis-Kárpátok vonulatát. A következő támpont Hainburg vára volt.

Kis Kárpátok

Bicikliút Hainburg mellett

Pozsony mellett az egykori Oroszvár falunál, amelyet a szlovákok Rusovcénak hívnak és csak 1947-ben szerzett meg Csehszlovákia „pozsonyi hídfő” gyanánt, a bicikliút a naturisták szigetekkel ellátott tava mellett halad el, mivel jó idő volt, sok naturistát is láttam. A falu tulajdonképpen már Pozsony részévé vált, magyar nyelvű felirata nincs.

Naturisták Rusovcénél

Közben, alig hogy átértem a határon, hazaszóltam, hogy élek. Rajkánál visszaváltottam az összes megmaradt eurót. A helyi takarékpénztárban elmondták az újabb szörnyű terrortámadásokról szóló híreket, de jó, hogy eddig ezen hírekből kimaradtam.

Bezenyén hosszú idő után meleg ebédet fogyasztottam (csontleves, rakott káposzta). Mosonmagyaróvárott biciklijavíttatásra került sor. Kiderült, hogy a szerelő szülei Hajdúböszörményből származnak
Bicikliúton haladtam egészen Győrig. Minősége kiváló és még tájékoztató táblákkal is el van látva.

A bal felső sarokban jól lehet látni a Győr városába bevezető bicikliutat

Győr városát behálózzák a bicikliutak

A városi kempingben szálltam meg. Este betekertem a vasútállomáshoz, vettem vonatjegyet másnapra.

Ezzel véget ért a túra.

14.nap

2016 július 20.

szerda Győr-

Hajdúböszörmény

Hajnalt keltem. a kempinges azt mondta, hogy nyomjam a csengőt nyugodtan, ha akarok valamit. Én 6 órakor hiába nyomtam többször is, nem jött senki. Kénytelen voltam a kaput kiakasztani, hogy kijöhessek, majd bedrótoztam és hagytam neki egy üzenetet.

Vonattal a Keleti pályaudvarig utaztam, onnan áttoltam a biciklit a Nyugatiig, majd vonaton ismét egészen hazáig. Kora délutánra érkeztem meg.

Összegzés

Ha jól számolom 2130 km-t tettem meg 13 nap alatt, nem túl kedvező időjárási körülmények között. Az úton a nyugalmamat sikerült fenntartanom, annak ellenére, hogy tulajdonképpen nem tudtam teljesíteni azt, amit eredetileg kitűztem.

Jövőre egy kb. 200 km-es kitérővel (Svájc és Liechtenstein) ugyanezt a kört szeretném megtenni.

Köszönet Kacsó Mártonnak, Juhász Imrének és Fekete Antalnak a segítségért, a tanácsokért, a biztatásért, az útért. Beszámolómat és az utat nekik ajánlom.

Utóirat

Okostelefonom közben olyan dolgokat produkált, amelyeket felfogni is nehezen tudok. Orosz zenét töltött le és játszott le nekem, paneleket küldözgetett a telefonkönyv alapján (pl „Nemsokára hívni foglak”), még az interneten is megrendelt valamit. Ezért az okostelefont itthon egy nap múltán lecseréltem egy butatelefonra, így az a néhány kép is megsemmisült, amit az úton készítettem.

De ami lényeges, az a fejemben megvan.

Hajdúböszörmény, 2016 augusztus 19.

Vastag György

Nagyerdei terep maraton

Már vagy 3 éve szemezek a maratoni távval, de mindig kisebb nagyobb problémák miatt nem jutottam el odáig. Idén egyáltalán nem volt időm felkészülni, de úgy voltam vele, hogy ha törik, ha szakad, akkor is megcsinálom. Szeptember 18. nagyon jónak ígérkezett erre, meg ami nagyon mérvadó volt számomra, hogy egy kör 21 kilométer volt és nem kellett 4-8 kört menni, hanem csak 2. Verseny előtt 10 nappal vettem egy új cipellőt, amit 6 nappal a verseny előtt egy 27 kilométeres távon be is törtem valamint itt ki is próbáltam, hogy reagál a szervezetem a gélre, de szerencsére nagyon jó volt. Verseny napján barátnőm kíséretébe mentem ki a helyszínre. Őszintén, szólva kicsit szegényes verseny volt, de egyáltalán nem akarom, leszólni a szervezőket félre értés ne essék csak a régebbi versenyekhez és a nevezési díjhoz képest mondom. Na de a lényeg nagy elvárással nem érkeztem, mert csak annyi volt a célom, hogy teljesítsem a távot és remélhetőleg 4 órán belül, na meg, hogy ne tévedjek el a második körbe. Az idő remek volt nem volt meleg nem volt hideg, pont a legjobb volt. A rajt után szépen lassan kezdtem úgy voltam vele, hogy nem sietek, sehova mert úgylis a második fél maraton lesz az érdekes. De hiába nem siettem így is a 2 kilométernél egyszer meg kellett, áljak a fán lévő mohákat meglocsolni nehogy kiszáradjanak pedig nem akartam, de ha hív a természet, akkor muszáj. Kicsit aggódtam, hogy jaj hányan elmentek akiket megelőztem de ezen gyorsan túl tudtam tenni magam mert igazából nem győzelemre hajtottam. Az első frissítésnél csak egy vizet borítottam a fejemre és kész nem álltam meg. A pálya egyébként fantasztikus volt mindenhogy szépen ki volt jelölve tényleg nem lehetett eltévedni bár egyszer elmentünk egy kicsit mert én az előzésre figyeltem nem, hogy merre kell menni és lefordultunk egy olyan útra ahova nem kellett volna de csak 50 métert mentünk be, mert szóltak a hátunk mögött, hogy nem erre kéne menni. Mikor visszamentünk akkor láttam meg, hogy ott volt az arcunkba a tábla, hogy merre kell menni nem is értem, hogy hogy nem láttam meg. Na de ez a mi hibánk volt meg tényleg ott is volt a jelzés csak bambáskodtam. Amikor a főúton mentünk át akkor odaszólt egy polgár őr, hogy hajrá nem sok van már hátra hát mondom neki hogy már csak 33 kilométer erre hát az még elég sok. Majd lassan elértem a 13,5 km-hez, ahol volt egy nagyobb frissítő állomás ott ittam egy kis vizet is. Alsójózsán van egy nagyobb domb, aminek a túlsó részén szabályos, „folyó meder” volt. Itt gondoltam, hogy következő körbe remélem,

nem töröm ki a bokám, ha már nem úgy mozognak a futóművek, mint kéne. Még volt egy frissítés ahol szintén csak egy kis ivás volt és kész. Úgy terveztem, hogy a stadionnál a visszafordítónál oda szólok barátnőmnek, hogy telefonáljon anyukámnak, hogy ha kijönnek nővéremmel meg az unokahúgommal a befutásomra, akkor egy kis sárga barackos palacsintát hozzanak. Mert futáskor elfutottunk egy ház mellett ahonnan palacsinta szag jött ki én meg, ha futás közbe kaja szagot érzek az nekem egy nagyon erős kínzás (főleg ha palacsintáról van szó). De ez nem jött össze, mert a stadiontól egy jó 100 méterrel hamarabb volt a visszafordító. Második kör elején jött mögöttem egy srác besorolt teljesen mögém, na mondom, milyen jó nem leszek egyedül. Igen, ám de az első 5 km során gyorsabban mentem ez állttal, hogy ott jött mögöttem meg így a nem teljesen rendbejött bokám is el kezdett fájni, úgyhogy már ott éreztem, hogy ebből vissza kell venni. A frissítőnél a srác be is nyomta a maga kis géljét. Én úgy voltam vele, hogy még jól bírom, nem kell, ez még nekem majd 34 km-nél ráérek vele. De hülyeséget csináltam, mert 2 kilométer megtétele után úgy elhúzott mellettem a srác mintha kergetnék. Egy jó ideig nem volt baj de 30-tól hirtelen úgy belassult a haladás, hogy én se tudtam betájolni magam, hogy mikor jön már a frissítés a következő 4 km úgy telt, hogy biztos a következő kanyar mögött lesz nem akkor majd biztos a következő mögött de nem meg itt már kezdtem is fáradni. De szerencsére csak elértem a frissítést ahol benyomtam a gélem ittam, ettem pontosan 2 izót, 3 vizet, 3 gerezd almát, 1 banánt, 2 nápolyit meg egy kocka csokit. Elég rossz volt elindulni főleg, hogy az ottani segítő leányzó egy fánkot evett alig bírtam magammal, hogy ne kérjek egy falatot. De csak leküzdöttem a csábítást. Egy jó km után hirtelen olyan tompulást éreztem magamba utána gondolkodtam, hogy lehet, nem kellett volna annyi mindent összeenni. De hamar elmúlt szerencsére, sőt még előttem egy srácot be is értem meg le is előztem ez elég jól esett. Elértem a dombot és szerencsére nem tört ki a bokám, de előtte még egy fán lévő mohát le kellett locsolnom valamint meg kellett jelölnöm a területet, hogy ha esetleg eltévednék, akkor visszataláljak. Elértem az utolsó 5 km-nél lévő frissítést ahol a leánykák nyomatták a parti hangulatot, de elég lehangoló zene szólt mondtam is nekik, hogy jó lenne egy kicsit pörkösebb számot berakni mert a jó kedvemet letöri ott ettem egy nápolyit amit 3-4 csárdás lépéssel le is dolgoztam (a zene hatására). Érdekes volt mert a következő 2 km olyan volt, hogy valamiért nem tudtam levegőt venni próbáltam beszívni de valamiért nem tárgult a tüdőm ezért egy picit visszább vettem a sebességet meg próbáltam mély levegőket venni és szerencsére elmúlt de elég furcsa érzés volt ilyet még nem éreztem eddig.

Olyan boldog voltam mikor megláttam a „Még 2 km van hátra” táblát. Hát még az „1 km van hátra” ott már spontán elkezdtem röhögni annyira örültem. Még boldogabb lettem mikor megláttam a célkaput és mikor ott volt anyukám, nővérem az unokahúgommal és barátnőm őszintén szólva el is érzékenyültem egy picit na jó nem picit de ez nem lényeges annyira. Nagyon örültem meg érdekes módon nem fáradtam el annyira, mint mondjuk egy Bükk hegyi maraton félmaratonján. Meg a célom is teljesítettem, mert 3 óra 54 perc alatt sikerült megcsinálni, első lépésnek jó és majd jövőre lehet javítani. Összefoglalva a versenyt én nagyon jól éreztem magam meg ez számomra egy örök emlék marad, fantasztikus volt a pálya meg tényleg nagyon jól ki volt jelölve meg a frissítés is nagyon jó helyeken volt. Úgyhogy mindenképpen visszamegyek jövőre.

Nyéki Zoltán

IX. Zagyvamenti maraton

Előző nap érkeztünk Jászberénybe és a főiskola kollégiumában szálltunk meg. A szállás elfoglalása után felkerestük a pár száz méterre lévő versenyközpontot, ahol akkor próbálták összerakni a sátrakat Keresztesi Laciék. Elég nehezen ment nekik, de másnap már mindegyik a helyén volt.

Jól ismerem a pályát. Már a nyolcadik alkalommal futottam itt. Aki szereti és bírja a hőséget, annak ez a verseny ideális. Egy esetben fordult elő, amikor borúsabb volt az ég és szemerkélt is az eső, de a többi alkalommal igazi „mák törő” időben futottunk. Könnyítettek viszont a szervezők a versenyen azzal, hogy a pályából kivették a gáton a „kerékpárnyomban” futást. Ezzel azonban a bitumenes kerékpárúti szakasz hosszabb lett, az aszfaltút viszont kegyetlenül nyomja magából a forróságot.

Fekete Anti meg is kérdezte, hogy miért szenvedtetem magam ebben a melegben. 2009. augusztus 30-án itt futottam az első maratonomat. Ha az egészségem engedi, és a jászberényiek megszervezik, akkor valószínű, hogy a jövőben is futok még itt néhány alkalommal.

Évről-évre csiszolódik a szervezés. Mindig hoznak valami újat és ezzel még jobbra, komfortosabbá teszik a sportolók számára futást. Ebben az évben bevették a görögdinnye projektet, amely majdnem népszerűbb volt a célba érkezés után, mint a sör. De csak majdnem. Nekem az ellátással korábban sem volt gondom, de nem egyformák az igényeink.

Ismét csak Fekete Antit tudnám említeni, aki folyamatosan hangsúlyozza a frissítés fontosságát, ami elengedhetetlen minden távon és évszakban. Az ilyen extrém melegben, a frissítés hiánya még egészség károsodást is okozhat. Sajnos most is volt rá példa. De lehetne említeni a keszthelyi maratonon is a hőségben elájuló versenyzőket. Ezért érdemes nyáron nem csak hajnalban és kora este edzeni, amikor hűvösebb van, hanem a versenyt modellezve más napszakot is választani.

Molnár Tibor